

Вік доживаю

Микола Руденко

Вік доживаю, а не знаю, хто
Є та істота, що в мені гніздиться,
Й кому належить диво-долото,
Що "я" й "не я" різнить,
Як те й годиться.

Земні роки несуть добро і зло.
Коли ж десятиліття проминаю —
Неначе не зі мною те було.
А з ким?..
Даруй, читальнику,— не знаю.

Дивлюсь у себе, мов у шурф старий,
Куди за НЕПу ще жбурляв каміння:
Хто ти єси, добродію? Відкрий,
Якщо настало саморозуміння.

А в шурфі щось ворухиться страшно:
"Я" чи "не я" — хто відає достоту?
Світила перемелюють мене —
І я їм дякую за цю роботу.

Ось та, котра стирчить неначе вісь
Посеред неба у Великім Вozі,—
Схились до мене, зоре, озовись:
Хто ти, хто я, де край тяжкій дорозі?

Мовчить зоря. І я, старий, мовчу,
Свого життя дочитуючи повість.
Немов клинописну абетку вчу:
Куди не глянеш —
Всюди загадковість.

Зненацька голос Вічності:
— Зумій
В собі вмістить знання єдино повне:
Ні, світ не ділиться на "мій — не мій" —

То лиш відносне і завжди умовне.

Усе твоє — насправді не твоє,
Хоч у тобі щось власності жадає.
Тебе немає — тільки Всесвіт є:
Це він питає, мучиться, страждає.